

הזקן והגנבים

כורדיסטן

בעיר אחת בכורדיסטן חיו שני זקנים, בעל ואישה. הזקן התפרסם בעיר כי ידע לפתור כל חידה ולהסביר כל דבר לא מובן. היו גם מי שטענו שהוא יכול להצביע על כל גנב או רוצח שמתערב בתוך קהל גם גדול ביותר. ובעיר זו חיו ארבעים פושעים שחברו יחד. כל התושבים ידעו על כך, אך לא הצליחו לתפוס אותם. ויום אחד הגנבים האלה חדרו לבית האוצר של פדישח וגנבו שק זהב. פדישח קרא אליו את הזקן ואמר לו: "אומרים עליך שאתה יודע לפתור כל חידה ואפילו להכיר גנבים בקהל. השודדים גנבו

אצלי הרבה זהב מבית האוצר. אני רוצה למצוא אותם ולהחזיר את הזהב. אם תנחש מי הגנבים תקבל פרס גדול. ואם תוך ארבעים יום לא תצליח להצביע עליהם, אצווה להוריד את ראשך."

עצוב חזר הזקן הביתה. "מה קרה?" שאלה אשתו "מה רוצה פדישח?" "הוא רוצה שאמצא את הגנבים ואת הזהב

שהם גנבו מבית האוצר שלו, ונותן לי ארבעים יום לכך. ואיך אני יכול לעשות זאת. הרי זה שאני מכיר מי גנב או פושע ויכול להצביע עליו זו רק אגדה, רכילות בטלה. אין לי יכולת כזו. תוך ארבעים יום תהי אלמנה."

"אוי, צרה נפלה עלינו" אמרה הזקנה "איך נכיר את הגנבים."

ישבו הזקנים עצובים בבית ולא ידעו מה לעשות.

דבריו של פדישח לזקן נודעו בעיר וגם הגנבים שמעו עליהם. הם נבהלו מאוד. לא ידעו האם מה שמספרים על הזקן אמת היא או רק סתם סיפורי רכילות. התאספו כל הארבעים והתחילו לדון מה לעשות.

אמר ראש השודדים:

"בערב הזקן ואשתו מדברים מה עשו במשך היום. הבה נשלח אחד אליהם, שיקשיב מה הם אומרים ויספר לנו."

שלחו אחד מהם להקשיב בסטר על מה מדבר הזקן אם אשתו והאם באמת מנסה לנחש את זהותם. עמד האיש תחת חלון ביתם והקשיב לשיחת הזקנים. והם דיברו על ארבעים הימים שהקציב להם פדישח.

"כן, ארבעים, אבל אחד הלך כבר" אמר הזקן לאישתו.

"אבל עוד שלושים ותשעה נשארו" עודדה אותו הזקנה.

השודד שעמד תחת החלון נבהל. הוא בטוח היה שהם מדברים על השודדים. הוא רץ לחבורה שלו וסיפר:

"הם בוודאי עלו כבר עלינו. שמעתי איך אמרו
'הלך אחד ושלושים ותשעה נשאר'. ובאמת
אחרי שהלכתי להקשיב נשארתי שלושים
ותשעה. האם לא עלינו דיברו?"
התחילו הגנבים להתווכח, לשאול האם שמע
טוב.

"החלון גבוה, לא ראיתי אותם ורק שמעתי"
הודה.

מנהיג הגנבים החליט שזה לא מספיק. למחרת
בערב שלח שניים מהם לשמוע מה אומרים
הזקנים. אחד עלה על גבו של השני ושם את
אוזנו לחלון, קרוב כמה שרק אפשר.
והזקנים שוב דיברו על הימים שנותרו.
"כן, היו ארבעים, אבל שניים כבר הלכו ונשאר
שלושים ושמונה" דיבר הזקן.

"כן, עכשיו כבר שניים פחות" ענתה הזקנה.
חזרו שני השליחים אל החבורה ועוד מרחוק
קוראים:

"הם יודעים עלינו הכל! באוזני שמעתי איך
הזקן אמר לזקנה 'היו ארבעים אבל שניים
הלכו ונשארו שלושים ושמונה'. והרי אחרי
שהלכנו נשארתם אתם שלושים ושמונה. בטוח
שהם יודעים עלינו."

ראש הקבוצה חשב וחשב ובסוף אמר:
"צריך להביא לזקן את כל הזהב. שייתן אותו
לפדישח, אולי כך נוכל להינצל מהגרדום. הרי
הזקן יספר לו הכל עלינו."

למחרת הגנבים שלחו איש שלהם אל הזקן.
הוא בא, הביא את הזהב בשק ואמר:
"קח את הזהב שגנבנו מבית האוצר של

פדישח. תחזיר לו אותו. רק אל תספר מי
אנחנו."
אך הזקן לא רצה לקבל את הזהב.
"אם אקח אותו ואביא לפדישח הוא ישאל מי
הגנבים. אז מה אגיד לו? הוא עוד יחשוב שאני
גנבתי את הזהב ויצווה לתלות אותי."

"אז מה אפשר לעשות?" שאל הגנב "תעזור לנו. אנו הרי לא רוצים ללכת לגרדום."
"בלילה תביאו את הזהב לאותו המקום שממנו לקחתם. אז אולי פדישח לא ירצה לשאול מי הגנבים."

השליח חזר לגנבים. אלה חשבו, חשבו והחליטו שהזקן צודק. כשירד הלילה הביאו את הזהב ושמו אותו במקומו.

למחרת בבוקר המשרתים הודיעו לפדישח שהזהב חזר למקומו. פדישח השתומם שהזקן הצליח כל כך מהר למצוא את הגנבים. קרא אותו אליו ואמר:

"החכמה שלך הצילה את האוצר שלי. מה תרצה כתגמול?"

הזקן שמח שניצל מהעונש ואמר:

"יחיה פדישח שנים רבות! לי לא נחוץ דבר! תן לי רק לחזור הביתה ואל תצווה לי לחפש יותר גנבים."
ופדישח שחרר את הזקן.